

Приходько В. С.,*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри української та іноземних мов
Харківської державної академії фізичної культури***Гуліч О. О.,***кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри теорії і практики англійської мови
Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди*

У ПОШУКАХ СВОГО БОГА ЗА РОМАНОМ Е. ГІЛБЕРТ «ЇСТИ, МОЛИТИСЯ, КОХАТИ»

Анотація. У статті аналізуються духовні пошуки головної героїні роману популярної американської письменниці Елізабет Гілберт «Їсти, молитися, кохати», у якому йдеться про найзлюбленіші проблеми сьогодення. Ці пошуки носять не конкретно-історичний, а філософський характер, в них немало суперечностей, що відображають роздуми авторки. Вільний вибір існування героїні роману розуміється не в соціальному, а в етичному плані. Етичні пошуки свого «Я» розкриті в образі письменниці й журналістки Ліз, які починаються в Нью-Йорку, але подальші події розгортаються в Італії, Індії, Індонезії. Оповідання ведеться від її особи. У пошуках свого «Я» – щастя, свободи і любові, – героїня роману Ліз хоче дізнатися, хто вона насправді. Вона хоче усвідомити, що означає для неї свобода, як їй стати духовним воїном, щоб вирватися із обмеженого матеріального існування, що поневолило суспільство. Ліз хоче зрозуміти, як ця подорож за допомогою інших вірувань і практик дозволяє перетворити сні її життя, в яких вона зустрічається зі святою Терезою Авільською, зі Змієм із Біблії, зі старцем Сваміджі («улюблений чернець»), померлий у 1982 році, у справжнє, реальне, земне життя.

Автори статті аналізують ставлення письменниці до своєї героїні, яка відстоює гуманістичний і творчий початок людської особистості. Е. Гілберт через образ своєї героїні висловлює власні думки та спостереження щодо основних принципів будь-якої релігії, які базуються на духовності людини, її ставленні до інших. Автори статті звертають увагу на методи Е. Гілберт щодо зображення життя героїні, для якої важливим є ані побут, ні їжа, а лише враження від зустрічей з людьми, розлук, втрат, тобто духовні сторони життя. Автори статті звертають увагу на глибоке філософське значення висловлювань та думок героїні, через які передається ставлення письменниці до Бога, до сенсу життя. Тема духовних пошуків – є вічною темою, але вона торкається філософської сфери, тому є актуальною у будь-який час. Автори статті зробили спробу проаналізувати зображення американською письменницею Е. Гілберт шляху духовного відродження та пошуків сенсу життя сучасної жінки 21 століття.

Ключові слова: Елізабет Гілберт, роман «Їсти, молитися, кохати», американська письменниця, пошуки Бога, християнство, йога, буддизм.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими й практичними завданнями. Роман

сучасної американської письменниці Елізабет Гілберт «Їсти, молитися, кохати», виданий у 2006 році, одразу набув статусу бестселера [1] і перекладався 30 мовами світу, й українською також [2]. Цей роман – це сьогочасна книга про сучасну жінку, для якої їсти, молитися, кохати – означає отримувати задоволення від самого існування, процесу життя, від зустрічей з новими друзями і сподівань на нове життя. Це намагання знайти радість там, де її не чекаєш, і як не потрібно шукати щастя там, де його, за визначенням, навіть не існує, але завжди остаються сподівання. Безумовно, взаємини людини з собою і пошуком Бога – завжди актуальна тема літературознавства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій за даною темою, виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується стаття. Американська письменниця Елізабет Гілберт є досить успішною авторкою, вона надрукувала понад 10 романів, як-то: «Природа всіх речей», «Велика магія: Творче життя без страху», «Місто дівчат». Проте питання особливості осмислення і пошуку «свого Бога» у романі «Їсти, молитися, кохати» ще не були предметом окремого наукового дослідження.

Формування мети статті – аналіз, осмислення і пошук «свого» Бога в романі Елізабет Гілберт «Їсти, молитися, кохати».

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Сучасна література торкається різноманітних тем, але вічною залишається тема духовних пошуків сучасної людини, її нескромного бажання «посидіти у Бога на долоньці» [3, с. 376] – як у Бога за пакухом. Ми вважаємо, що весь зміст роману показує можливість етичного, духовного опору людини буденному і такому звичному життю.

Образи роману носять й індивідуальний, і в той же час узагальнений характер, через них розкриваються зміни, що відбуваються в суспільстві, і це дає їм якусь, хоча частіше ефемерну, надію протиставити себе байдужому і холодному світові або сховатися від нього.

Роман Е. Гілберт складається з 3-х книг або розділів, які, на думку письменниці, розкривають зміст оповідання. Перша – Італія, або Ти – то, що ти їси, або 36 історій про пошук насолоди; Книга Друга – Індія, або Ласкаво просимо!, або 36 історій про пошук віри; Книга Третя – Індонезія, або У мене навіть в штанах все по-іншому, або 36 історій про пошук гармонії, тобто по чотири місяці подорожей у кожній країні за рік.

Проблеми, нерозв'язні спори, імена, зради – все закінчилося дев'ятого вересня 2001 року, коли спроба головної героїні роману – оповідачки, драматургині Ліз – обговорення розлучення з чоловіком закінчується сваркою. Будинки в престижному районі Гадсон-веллі, квартира на Мангеттені, вісім телефонних ліній, друзі, пікніки, вечірки тощо – вона прагне звільнитися від сучасного споживання, мужньо розриває відносини із звичним місцем існування, все відважно кидає заради пошуку свого «Я».

У свої тридцять п'ять років Ліз розуміє, що бути заміжною не бажає, як і не бажає мати дітей. Після того, як Ліз пішла від чоловіка, вона з юним коханцем Девідом починає жити разом – він уродженець Нью-Йорка, актор і письменник, розбирається в житті, і ні від кого не залежить, займається духовними практиками, грає у п'єсах за мотивами її оповідань.

Проте під час цього любовного зв'язку у неї навикає хвороблива прихильність до коханця, любов до нього неодмінно супроводжує всі її історії про любов у її п'єсах, і Ліз прив'язується до коханця як до наркотику. Остання стадія відчайдушної любовної залежності від нього призводить до власної, повної і жорстокої деградації власного «Я». Головна героїня прагне зрозуміти суть подій, що відбуваються, вважаючи, що письменниця має бачити життя, причому її бачення життя має бути діалектичним.

Саме стан духовної кризи, такої, у якій зневірилася вона як жінка, що не бачить виходу з життєвої безвиході, спонукає до пошуку таких моральних категорій, як добро, благодійність, совість, борг, які сьогодні у світі не сумісні з жорстокістю і стражданнями. Елізабет Гілберт прагне пояснити нам основні принципи у житті для того, щоб зробити його краще, і примушує нас задатися питаннями про наше відношення до інших і до себе.

На наш погляд, авторка роману створює виразні образи, що запам'ятовуються, ці історії про те, як у пошуках сенсу життя ця молода жінка протягом року об'їздила всю Італію, Індію і Індонезію, і саме життя в цих країнах змусило Ліз задуматися над власною долею та пошуком свого Бога.

На думку головної героїні, розлучення поступово починає заподіювати біль, люди стають роздратованими, відчувають відчай і раптово усвідомлюють, що більше не розуміють один одного і не здатні навіть спілкуватися. Їй не дають спокою докучливі постійні теми – про розлучення, про жаль невдалого заміжжя, про помилки, які вона зробила, про помилки, які зробив її чоловік, і, нарешті, про помилку у залежності від молодого коханця Девіда. Тому головна героїня вирішує здійснити подорож протягом року.

У романі сплітаються психологічні, релігійні і соціальні мотиви, письменниця тонко показує переживання героїв. Разом з кращою подругою Айвою, яка виросла в Бейруті (головна героїня роману Ліз народилася в ангlosакській протестантській сім'ї, але по народженню, а не за переконанням, Ліз була християнкою), хоча і заперечувала постулат про те, що єдиний шлях до Бога – це віра в Ісуса.

Вони з подругою разом пишуть петиції Богові, вважаючи себе частиною всесвіту: Дорогий Бог! Прошу Тебе втрутитися і покінчити з цією шлюборозлучною справою. Жити разом у нас з чоловіком не вийшло, і окремо теж не виходить... Ти зайнятий війнами, трагедіями і набагато важливішими проблемами, ніж нескінченна суперечка однієї недолугої пари [3, с. 19-20]. Молитва Ліз звелася до одного простого прохання –

скажи, що мені робити? Припустимо, що ваш Бог у кожного свій: Аллах, Будда, Шива, Брахман, Кришна, Зевс (або «Воно», «Він», «Вона») і ви по-різному звертаєтесь до свого Бога, особливо коли настає якась трагедія, біда.

Ліз вважає, що у кожного своя релігія, у мене – своя, і якщо ми разом – люди доброї волі, то не важливо, що деякі терміни ми використовуємо по-різному, причому підійде будь-яка з форм, потрібно тільки по-справжньому вірити у існування свого Бога. Так, наприклад, дійсні буддисти не починають примушувати інших приймати їх віру, оскільки Буддизм – не релігія, це життєвий шлях. Пошуки у філософії Дзен-буддистів – це питання: хто первинний: «дуб або жолудь», співпадає з християнською: «яйце або курка».

Безкорисливо, доброю, чуйною постає перед нами головна героїня Ліз, її образ незвичайно поетичний і наповнений глибоким сенсом, її духовні шукання цілющі, як корінь женьшеню – корінь життя, джерело здоров'я, молодості. Отже, її духовне джерело допомагає визначити їй життєвий шлях – джерело сили, сміливості, радості, любові, щастя. Е. Гілберт створює складний психологічний образ, показує не лише світ особистих відчуттів героїні Ліз, якій залишається тільки одне: насолоджуватися життям, бути живою, зцілити свої емоційні рани і зробити своє життя таким, щоб щиро і відкрито ділитися любов'ю, яка її переповнює, з усім світом. Вона із гіркотою зізнається, що упродовж життя терпіла невдачі в любові.

Героїні роману багато речей доводилося приймати на віру, як і немовляті неможливо відразу навчитися рахувати, так і її «Я» не може стати цілісним, бо і вона еволюціонує у пошуках свого Бога, спокою, любові, земної долі, оскільки Депресія і Самота не покидають Ліз в Італії після шлюборозлучного процесу з чоловіком і життя з коханцем Девідом.

Між початком і кінцем зображуваних подій у романі проходить цілий рік, за цей час у житті персонажів відбувається ряд змін, авторка підкреслює незмінність самого життя, в якому все як би повторюється з самими незначними варіаціями. Як пише відомий французький письменник Лоран Гунель у книзі «Бог завжди подорожує інкогніто», пам'ятай: «Ти відштовхнеш – і тебе відштовхнуть. Не відштовхуй, притягай» [4, с. 295]. Оскільки Бог – це стан безумовної любові, він мешкає поряд з нами.

У пошуках свого духовного шляху Ліз ставить питання, як стати єдиним цілим з Богом – і відповіді завжди залишають у неї відчуття невдоволеності, бо мало читати про це, улюблений гуру індійців Шрі Рамана Махарши говорив: «А зараз йдіть і дізнайтеся самі» [3, с. 225]. За його мудрою настановою Ліз так і вчинила. «Ми скачемо по життю, як циркачі, які балансують на спинах двох коней, що мчаться пліч-о-пліч, – одна нога на крупі коня під ім'ям «доля», інша – на спині у коня по кличці «вільна воля» [3, с. 202].

Як розпізнати, де який кінь?, – питає героїня у долі. Сучасна людина змінює своє життя у пошуках Бога, але важко і утомливо виганяти із життя і серця невдачі, брехливість, егоїзм, заздрість, зухвалість тощо. Вислови в щоденнику Ліз, пройняті обіцяною любові, допомогли їй пережити наступний рік життя, розшифрувати концепцію подорожей і зустрічей: Австралія, Америка, Балі, Бразилія – А, А, Б, Б, зрозуміти, що коли ти «служиш» коханій людині, ти служиш Богові, бо «Бог живе в тобі. Бог і є ти» [3, с. 217].

Ліз шукала справжню любов і писала про любов тому, що вважала її двигуном етичної поведінки, вона часто звертається

до «інтимно-вічного» в пошуках особистого щастя. Їй здавалося, що коханець Девід дарував Ліз запаморочливі, галюциногенні дози відчуття любові як емоційного коктейлю з неземної любові й приголомшуючого захоплення.

У першій книзі про Італію Е. Гілберт створює складний психологічний образ, показує не тільки світ особистих відчуттів Ліз, але й зображує життя великих міст, згадуваних країн, їхні ліричні пейзажі, нагадує про минулу велич Давнього Риму, Неаполя тощо.

Її італійський друг, з незвичайним прізвищем для Італії Лука Спагетті, зізнається, що італійська кав'ярня «Хороша вилка» означає «смачно поїсти». На думку Луки, американська кухня – це цілком «літакова їжа». Вперше в Італії Ліз отримала «радість нічогонєроблення», нових знайомств та зустрічей з італійськими друзями, віддаючи перевагу таким пріоритетам, як насолода від вивчення італійської мови. Її першим улюбленим словом було *Attraversiamo* – «давай перейдемо вулицю», що звучало музикою для неї. Вона тонко сприймає красу природи, переживає радість від спілкування з нею. Фрагменти пейзажної лірики в романі відмічені присутністю авторського голосу. Пошук Бога іде через їжу, віно, задоволення.

На противагу Італії, в другій книзі про Індію, в ашрамі, вдалі від Мумбай, Ліз зрозуміла, що великі філософські ідеї в пошуках Бога необхідно втілювати за допомогою духовного вчителя з йоги. «Йога на санскриті означає «єдність», за допомогою якої можна наблизитися до Крішні, Ісуса, Мохамеда, Будди або Єгови, бо все, що Бог робить, Він робить для тебе», – пояснює нам письменниця [3, с. 142]. Це відбувається навіть коли Ліз як послушниця мисе поли у храмі. Ліз вчилася в ашрамі, в неї була вчителька-гуру – жіночна, приваблива, яка знала декілька мов та здобула університетську освіту. Саме шлях йоги – дисциплінована практика священного єднання – допомагає героїні у пошуках свого Бога.

Безумовно, важливу роль в релігійних шуканнях, що відбуваються в житті Ліз, грає її зближення з присвяченими в ашрамі, і, перш за все, зустріч з Ричардом із Техасу. Спілкування і бесіди з ним дозволяють легко зрозуміти дійсну суть цього стійкого, мужнього і духовно багатого чоловіка. На перший вигляд, був він особою досконало безтурботною, у минулому мав алкогольно-наркотичну залежність, але ця зустріч мала велике значення для Ліз, не відштовхнула її, бо у минулому «Смутний друг Алкоголізм ось вже декілька поколінь живе в моїй родині», – зізнавалася Ліз самій собі [3, с. 59]. На вигляд Ричарду було років п'ятдесят з невеликим, він мав «розв'язну ходу», мав білу шевелюру, білу бороду, широкі плечі і руки велетня, був учасником війни у В'єтнамі.

Саме з Ричардом Ліз вираджається у духовне паломництво: «Кажучи звичною мовою, мене затягнуло в тунель Абсолюту, і в круговороті я раптом досягла повного розуміння законів Всесвіту. Я вийшла зі свого тіла, вийшла з кімнати, вийшла з цієї планети, зробила крок крізь час і занурилася в безодню. Я була усередині безодні, але одночасно і сама була безоднею і дивилася на неї з боку. У цьому місці панував безмежний спокій і мудрість. Безодня володіла свідомістю і розумом. Безодня була самим Богом, це означає, я була з Богом. Я одночасно була крихітною крупинкою Всесвіту і всім величезним Всесвітом» [3, с. 225].

У цьому розумінні сучасне бачення потойбіччя Ліз співпадає з описом «Знов про астральні подорожі» у книги Лобсанга

Рампа «Сутінки»: «Може здатися, що ви рухаетесь до світла крізь довгий тунель, і вас винесе з тунелю і ви виявите, що опинилися в астральному світі» [5, с. 54-56].

У третій книзі про Балі Е. Гілберт прагне ще ретельніше дослідити внутрішній світ людини, еволюцію суспільних вдач, її постійно цікавить пізнання емоцій і станів людини. Наприклад, причини, чому церемонія кремації на Балі супроводжується веселощами. Нагадаємо, що європейська еліта відкрила для себе Балі в 20-30-х рр. минулого сторіччя. На Балі й сьогодні привертає увагу європейців баланс між мирською насолодою і духовною дисципліною, прагненням досягти рівноваги в своєму житті.

Приклад рівноваги на Балі: на Балі панує індуїзм, згадка про розлучення приводить місцевих в страшний паніку, оскільки жителі розподілили карти свого життя і поведінки на острові заздалегідь, «щоб мир не звалився», тому жінкам краще сказати «поки незаміжня», ніж «розлучена».

В останній книзі йдеться про зустріч із знаменитим лікарем, художником і знахарем Кетут Лієр, який мудро відмітив, що одночасно людина є демоном, і людина є богом. І те, і інше правда, ми самі творимо себе. Так починається знайомство героїні із Філіпе із Бразилії, з іншими чудовими людьми: Маріо (Нюман), із Лієр Вайан – чудовою жінкою 37-ми років, дивовижної краси, з її маленькою дочкою Тутті.

Лієр Вайан – знана балінезійська лікарка (лише за станом колін Ліз Вайан визначила, що у Ліз останнім часом не було сексу, бо тіло втратило еластичність, пружність, гнучкість). Вайан готує суміші з трав і ліків за рецептом у власній аптеці під назвою «Кафе Вайан». Чоловік Вайан пив, програвав всі гроші, бив її, знущався над нею, і вона з ним розлучилася. Ліз хвилює доля Вайан із донькою, яким загрожує вигнання з орендованого приміщення. На пожертву від своїх грошей та грошей друзів Ліз придбала їм невеличкий дім, про який щоденно мріяла маленька донька Вайан Тутті.

Загадкове явище вічного життя природи і швидкоплинного життя людини на Балі зв'язані у письменниці з ніччю, коли людина залишається один на один перед вічним світом і вона особливо гостро переживає трагедію свого існування, поставленого поряд з життям цілого світу, космосу. Ліз потрібно було навчитись жити порядним, духовним, правильним життям, подаючи приклад іншим, бо саме душі людини властиво прагнення до добра, правди, багатого внутрішнього світу, до тих, хто надихає тебе улюбленою справою. І тоді на Балі вона зустріла Філіпе.

Філіпе, як і Ліз, порядком намучився з розлученням, він був вірний дружині протягом двадцяти років, перш, ніж брак розпався із-за безлічі складних причин. У нього м'язисті руки і красиві широкі груди. У Бразилії він був чемпіоном з гімнастики. У нього сильне тіло, йому п'ятьдесят два роки, у нього сріблясте волосся, що рідшає в елегантній манері Пікассо. Добрі карі очі, він милий, нашвидку говорить на 4-х мовах, побував в 50-ти країнах світу і їх сприймає як маленьке місце, де без зусиль можна зорієнтуватися. Називає Ліз «миле, дороге малюток» [3, с. 313]. Захвачені справжньою пристрастю, Ліз і Філіпе вступили в простір глибоких людських відчуттів.

Фінал роману звучить як поліфонічна музика, затверджуючи гуманістичне і філософське значення. Е. Гілберт розвинує задоволення плоского, раціоналістичного розуміння життя, при якому в житті не залишається ні тасмниць, ні чудової склад-

ності, – все заздалегідь вирішено, все розкладено на полицях, але «люди як люди».

Сучасний романіст Лоран Гунель пропонує: «Пора почати жити власним життям», відповідно до цього і поступають наші герої Ліз і Філіпе. Увага Е.Гілберт прикована до простих і вічних проявів життя, таких як народження, любов, смерть. Всі ці події в зображенні письменниці – велич таїнства, прояв самої життєвої стихії. Пильний інтерес до етичного світу людини, етична відповідальність людини – теми роздумів Е. Гілберт. «Істину не намацати випадково, розкидаючись дурницями, навіть в наше століття, коли все життя – суцільне розкидання дурницями», – вважає письменниця [3, с. 8]. Скромність, відвертість, нешкідливість, прощення, відданість духовному вчителю, чистота, врівноваженість, гармонія – шлях порятунку Ліз.

Немає нікого, хто зміг би привести тебе до Бога, тому що ти вже там, – стверджує Дон Мігель Руїс, послідовник і учень стародавніх Толтеків (Мексика). Він вважає, що Любов – це саме Життя, і будь-який наш вчинок – це прояв Любові. Сприймаючи справи і турботи інших, відкриваючись світу, люди стають «близькими братами» [6].

Висновки дослідження й перспективи подальших пошуків у даному науковому напрямі. Е. Гілберт у романі «Їсти, молитися, кохати» відстоює гуманістичний і творчий початок людської особи, авторка щиро симпатизує своїй героїні, стриманий у виразі відчуттів, особі духовно цілісній і багатій. Люди стають ближче один до одного, сприймаючи справи і турботи інших, відкриваючись світу, – впевнена письменниця.

Один з основних принципів будь-якої релігії полягає в тому, щоб відноситися до інших так, як хочеш, щоб відносилися до тебе. Це означає, що ми маємо ділитися, віддавати, тому що давати набагато краще, ніж отримувати, і, наскільки можливо, слідувати своїй вірі. Життя героїні Ліз письменниці Е. Гілберт зображує у формах самого існування: зустрічі, розлуки, втрати. Вони мають якнайглибший причинно-наслідковий взаємозв'язок, коли, забуваючи про віруючих різних конфесій і дивлячись на життя як на школу, ми завжди маємо пам'ятати, що всі ми – вихованці цієї школи. Жити в гармонії з самим собою – означає знайти свого Бога через любов всередині себе до інших. *Перспективи подальших пошуків у даному науковому напрямі* спрямовані на аналіз продовження роману Е. Гілберт.

Література:

1. Gilbert E. Eat, pray, love: One Woman's Search for Everything Across Italy, India and Indonesia, 2006. Penguin Books. 450 p.
2. Гілберт Е. Їсти, молитися, кохати. Львів: Видавництво Старого Лева, 2015. 415 с.
3. Гилберт Э. Есть, молиться, любить. М.: РИПОЛ классик, 2008. 384 с.

4. Гунель Л. Л. Бог всегда путешествует инкогнито. М: Иностранка, Азбука-Аттикус, 2021. 480 с.
5. Рампа Л. Сумерки. Пер с англ. Киев: София, 2002. 157 с.
6. Руис Д.М. Мастерство любви: Искусство гармоничных отношений. Пер. с англ. М.: София, 2008. 224 с.

Prikhodko V., Gulich O. In Search of her God by the Novel of E. Gilbert "Eat, Pray, Love"

Summary. The article analyzes the spiritual search of the main character of the novel "Eat, Pray, Love" by the popular American writer Elizabeth Gilbert, which deals with the most pressing issues of today. These searches are not specifically historical, but philosophical in nature, they have many contradictions that reflect the thoughts of the author. The free choice of existence of the heroine of the novel is understood not in social but in ethical terms. The ethical search for her "I" is revealed in the image of the writer and journalist Liz, which begins in New York, but subsequent events unfold in Italy, India and Indonesia. The story is told on her behalf. In search of her "I" – happiness, freedom and love – the heroine of the novel Liz wants to know who she really is. She wants to understand what freedom means to her, how to become a spiritual warrior in order to escape from the limited material existence that enslaved society. Liz wants to realize how this journey, through other beliefs and practices, turns the dreams of her life, in which she meets St. Teresa of Avila, the Serpent of the Bible, the Elder Swamiji ("favorite monk"), who died in 1982, into a real, earthly life.

The authors of the article analyze the writer's attitude to her heroine, who defends the humanistic and creative beginnings of the human personality. Through the image of her heroine, E. Gilbert expresses her own thoughts and observations on the basic principles of any religion, which are based on the spirituality of a person, his/her attitude to others. The authors of the article notice E. Gilbert's methods of depicting the life of the heroine, for whom neither life nor food is important, but only the impression of meeting people, breakup, loss – the spiritual aspects of life. The authors of the article draw attention to the deep philosophical significance of the statements and thoughts of the heroine, through which the writer's attitude to God, to the meaning of life is transmitted. The subject of spiritual pursuits is an eternal subject, but it touches on the philosophical sphere, so it is relevant at all times. The authors of the article made an attempt to analyze the image of a modern woman of the 21st century on the path of spiritual rebirth and the search for meaning in the life created by the American writer E. Gilbert.

Key words: Elizabeth Gilbert, novel "Eat, Pray, Love", American writer, search for God, Christianity, yoga, Buddhism.